

45. szám.

November 8-án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram.

Most már nem agodok fiacskaim sorsaja felül. Ha keresztül megy: pedig nagyon haragszik Miletics, övé propositiója, akkor fiacskaim lesznek nemzetiség akar tanulta, akar nem tanulta semmit, statusnak muszaj proportionaliter megyenyi őket hivatalba; a kiből nem valik kiralyi tablai asesor, legyen philosophiae profesor, ha oda se jó, tegyenek ütet püspöknek; vasuti igazgatónak, protomedicusnak, polgarmesternek; egy szóval adig kel őket minisztereknek sorba probalगतnyi, míg valahova bepaszólnak. Magam majd csak miniszter leszek. Már fel is osztotam nemzetiségek szerint miniszteri tarczakat.

Pénzügyminiszter: az lesz zsidó, irti hozaja legtöbbet.

Hadügyminiszter: az lesz rumuny: ot legbizonyosabb, hogy nem kap fegyvert a kezibe.

Kultuszminiszter, az lesz szerb: kel neki iskolabajaras.

Közmunkaminiszter, az had legyen nimet; azok szeretnek munkával, s más afile hiabavalosagal bibaszkonyi.

Belügyminiszter: az lesz orosz: nem mondom meg, miért?

Közlekedési miniszter: a leszek in! mink közlekedünk legtöbbet egisz országban.

Külügyminiszter: a legyen szasz. Mivel hogy Ausztrianak is az van.

No — kiraj meleti miniszteriumot már csak hagyunk meg magyaroknak isz.

Igazságügyminiszteriumot hagytam vacansnak, hogy hatha zingarusk isz találnak nemzetiségi bevett vallasok közü felvitetni, azoknak isz maragyon egy hely.

Ha mig több nemzetiség isz fog jelentkezni, akkor, mig valami miniszteriumot kigondolom.

Ha pedig valamelyik fiacskam már magam nemzetiségibe be nem fir, tele lesznek hivatalok: elviszem Macellariuhoz, kikereszteltetem más nemzetiségnek s bedugom oda.

Tallérossy Zebulon.

Kakas Márton nevenapjára.

Motto: Valamíségesen a trombita herceg:
Ugy legyenek ezek gratuláló versek.

A mikor az ember böles akarna lenni,
Épen akkor nem jut az eszébe semmi.
Ép így vagyok én is: vers nem akar menni,
Eszem maga körül forog, mint Lind Jenny.

Három kalamusnak lön szörnyü halála,
Agyonrágatásban hős halált talála.
Tintatartó kétszer oldalára álla,
S pruszlikomra ékes Ázsiát pingála.

Ámde nem rettent el semmi a világon,
Ezt a rigmust azért juszit is megcsinálom,
Bár tu'om előre, hogy tollam, oh Márton,
Tinta helyett párszor a porzóba mártom.

Tudnillik e héten neved napja léssen,
Azért kell e versnek még ma lenni készen,
Holnap Üstökösbe szépen becsempészem,
Hogy holnapután elfeledjük egészen.

Ennélfogva persze, gratulálni kéne,
Hja, de én még eddig nem oktam beléje,
Rosz vers lenne nagyon, — no hisz ez se „bene,“ —
De meg a kedvem is elvette a Skéne.

Mert hát tudod bölesen, hogy az országházban,
K. u. ezernyolczszázhatvan egynehányban
Az határozódott honatyák agyában:
Vegyes országgyűlés tartassék Budában.

Fele legyen német, fele legyen magyar,
Rontsa el az egyik, mit a másik akar,
Ne értse az egyik, mit a másik hadar,
Egyik marja hamar vissza: másik ha mar.

Szép intézmény nagyon, adtaszedtevette!
Csudáltuk a házat, mely megteremtette,
Egész Európa megdermett felette
S bámulva kiáltott: „ilyet még nem ettem!“

S voltak oly istentől elrugaskodottak,
Kik az új vivmányba bele nem nyugodtak,
Pontiustól Pálig lótottak, futottak,
Okulni, bár buktak, még bukva se tudtak.

Bécsben neki állnak a rajxráth falának,
Kék plajbászszal falra ily ordret firkálnak:

„A delegátiók e héten beállnak,
Forspontok Budára itt s itt készen várnak.“

A város dobosát aztán összehíjják
Kezébe nyomják az illetékes díját,
Nyakába kerítik a városdob szíját,
Magyarazzák neki ordre csinját-binját.

S Bécsváros piacznán a mint a dob pereg,
Odagyül az osztrák delegátus-sereg,
Búbánattal hallja, mit dobol a gyerek,
S orrát a markába dugja, úgy kesereg.

Kapja magát Skéne, Smerling és a többi,
S azt mondják, hogy biz ök nem fognak lejönni.
Ha Budának kedve van ö velök lönni,
Nincsen mást mit tönni, tessék Bécsbe mönni.

No hiszen mi ugyan gyönyörün megjártuk,
Smerlinget és Skénét be hiába vártuk,
Mint gyermek az anyját vásárjönni jártuk,
Ajtónkat, karunkat, tárczánkat kitártuk.

És e szép készület esett mind hiába,
Annyi édes remény dült hanyatt dugába!
Holtan lett a gyerek, hiába volt bába,
Smerling, Skéne bizony nem jöttek Budába.

Hát ha most a többi német is azt mondja,
Hogy neki is nagyobb ennél kisebb gondja,
S pénzünk és katonánk innen el nem hordja,
S nyakunkon marad a fika s Bécsnek rongya?

Ha német csakugyan tenne oly bolondot,
S nem viselne többé ránk atyai gondot,
S rajtunk hagyná az önkormányzási gondot,
S igaz lenne mégis, a mit Kossuth mondott:

Hogyha ez az idő be találna állni,
S önmagunknak kell a pénz nyakára hágni,
S bakarekruttal nem tudunk mit csinálni,
S itthon buta paraszt fog belöle válni:

Hát csak arra kérlek a neved napjára,
Kétségbe ne essél e szörnyü csapásra,
Nyugodjál meg békén a végzet zúvába,
S bánatodban ne öld magad a Dunába.

Junius Brutus.

Mért kedves a kapitány?

A mult farsangon történt, hogy egy tiszt bál alkalmával, a sok tiszt között különösen egy kapitány, ki nagyon ripacsos képű volt, részesült a nők legnagyobb kitüntetésében; merre csak ment a bálban mindenütt mosolygó képpel s kiváló előzékenységgel fogadtatott.

Feltűnt ez nekem, s kérdém egy ismerős katona barátomtól, hogy mi lehet ennek az oka? talán gazdag?

Dehogy gazdag!
Talán mágnás?
Dehogy mágnás!
Hát mi?

Az barátom Gränzer, s ha megházasodik, nem kell neki cautiót letenni.

A vitéz szabó.

L. vidéken élt egy kis emberke, szabó volt az istenadta, még pedig a legsoványabb kiadású. Rágalmazó nyelvek beszélnek, hogy nagy szabó-ollója és súlyos téglázó vasával egyetemben, alig haladta meg a 80 fontot. — És e vézna test, a legharczias bb léleknek volt sátora! Mindig csatákról beszélt s állítá, hogy ha a 48-iki mozgalmakkor hadraképes egyén lett volna: tudja isten, hogy döl el a haza sorsa? —

Egy ízben e kised Dávid, legtüzesebben beszél valami harczos forradalmi eszmékről, csata, ágyúdurrogás, ellenségfutásról, — midőn bejő a kotlós tyúk kis csirkéivel. A nagy tüzben észre sem veszi a tüzesen

peroráló szabó, hogy egy kis csibének lábára hágott. A gondos anyatyúk kicsinykéje fájdalmas sipogására nem veszi tréfának a dolgot, hatalmasat kvárog s dühösen ugrik a szabó képének. —

A vitéz szabó elfeledve minden harcztüzes érzelmeket: megretten s futni kezd. A tyúk után s gyönyörűen végig kergette az udvaron, kerten, végre átugraszta a kerítésen. . . .

Aztán soha többet nem beszélt háborúról, katonai talentumáról, hanem varrt csendesen s teljes életében haragudott a tyúkokra. —

Műfordítások.

(A pestvárosi polgármesterség kérdéséhez.)

Incidis in Scyllam cupiens vitare Charybdim.
Gamperlben bux benn Vidatsot ha kerülni törek-szel.

Die Seemine zertrümmerte das Schiff
A látnok ferde ábrázatát összerombolták.

Die Rastrir-Aktien-Gesellschaft forderte ihre Mitglieder zur erlegung der ersten Rate auf.
A borotváló részvénytársaság felszólította tagjait, hogy az első patkányt löjék meg.

Und Versetzte dem Pabste eine Ohrfeige.
És a pápa fülbe fügefát ültetett.

Az erőszakos kérő.

- Ne félj babám. Én csak a fele részedet akarom birni.
 — De már akkor majd csak inkább megmaradok egy darabban az uramnak.

Borkoresolyák.

Egy negyvennyolczadiki tabárnokunknak emlék szobort akartak emelni. A szobor-bizottság abban állapodott meg, hogy az emlék legyen lovagszobor. Mint-hogy azonban ennek kiállítására a begyűlt összeg kevés, fölkerített a szobrászt, hogy csak csinálja meg kőből a lovon ülő hős-alakot, majd aztán ők szereznek hozzá valahol egy gipsz-lovat.

Vajon hol szoktak gipsz-ló-vásárokat tartani?

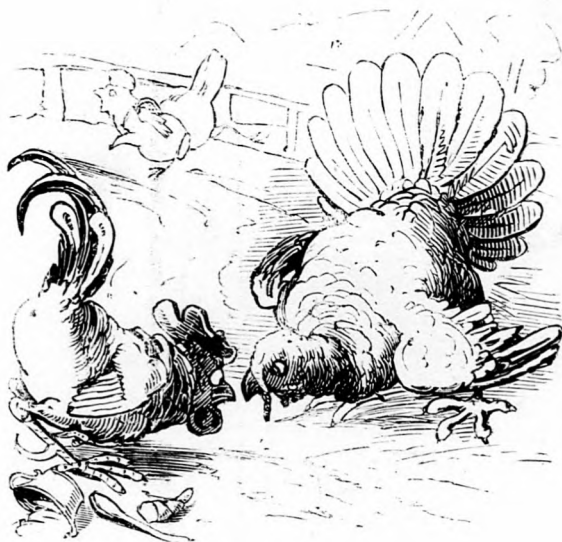
Malomba vitte a jómódú mohácsi gazda buzáját, s míg lovai görnyedtek a teher vonzolásában, addig ő számítgatva magában ballagott szekere után. Utközben leszakad szekere alatt a Duna kimosott partja s odaveszett minden. A számítgatásaiból kivert gazda az összecsapódott hullámok fölött következőleg okoskodott: Buza? buza csak akad a palláson, ló is a ménesből, a szekeret is csak elfarigcsálom a télen, hanem — mit szól majd az asszony a zsákok miatt!

A pulyka-kakas-viadal.

Kedélyes mese élemedettebb gyermekek számára

írta

Kakas Márton.

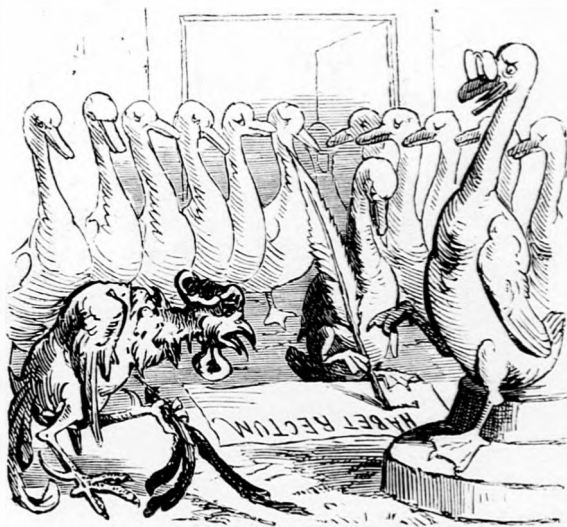
1. Pulyka meglátja, hogy kakas tyukot üldöz:
„Ezt már nem engedem, váglak mingyárt földhöz!”
Kakas pedig nyakas, fordul vele szembe;
Mert mind a kettőnek van nagy ellenszenvé.

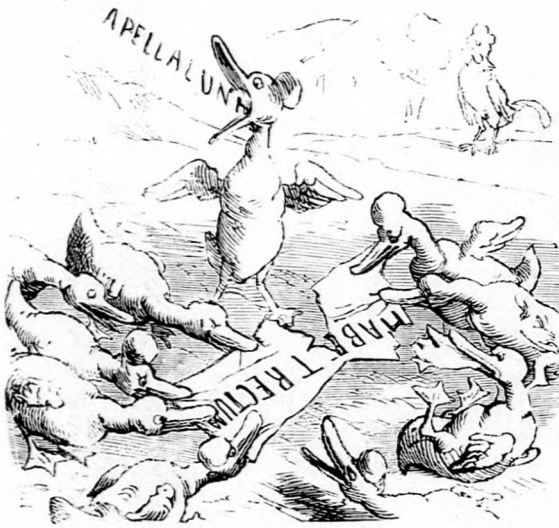
2. Récze-rucza ezt így látva, összeröffen:
Biznak erejökben; mert vannak ők többen;
Közrekapott kakast szörnyen letájasolják;
Kitépvén farkából sok szép tarka tollát.

3. S azzal győzelmesen vezérökhöz mennek
S megteszik ujólag pulykáfőmesternek
S fogván közre kézre diadalhintőjét,
Elől nagyon huzzák, hátul jobbra tolják.

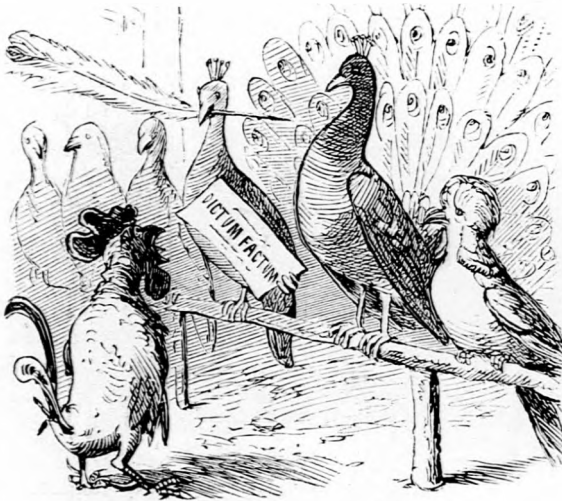
4. Kakas ezt a dolgot nem hagyhatja abba:
Gunár törvényszékre ő ügyét feladja.
Gunár törvényszék tesz olyan igazságot,
Hogy visszaitéli neki kakasságot.

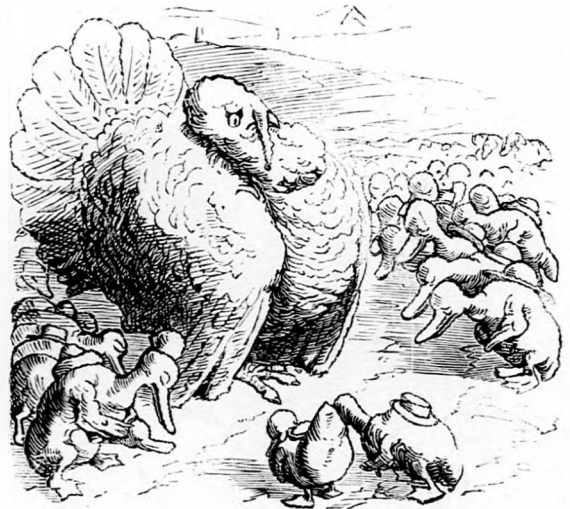
5. Itéletben megnem nyugszik récze-rucza,
Egyik jobbra huzza, másik l'alra huzza;
Elszakasztják; mondván: „jusst is!” Appellálnak;
S feljebb adják ügyet királyi pávának.

7. Réczerucza erre azt mondja: „ez már más;“
Ujra gyűlést hirdet s az nem igen lármás;
Kakast hazahuzza diadalszekéren,
Mondván: „ne tessék ránk haragudni, kérem.“

6. A királyi páva nem ragyog hiába:
Azért van kívül is arany a tollába;
Méltó bölcseséggel azt deliberalja
„Tyuk, kappan-s jérezén-k kakas a király.“

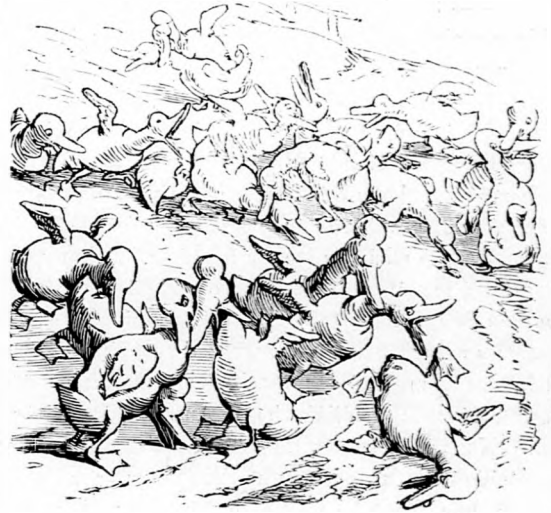

8. Duzzog áu a másik, hogy ez ekkép történt:
Fejére hogy merték olvasni a törvényt!
Deputatióban ruczák mennek együtt
Mondván, „mi kendet is de azért szeretjük!“

9. Pulyka szól: „Kurrr... majd megmondtam, mi anyátok ?

Nyárs a béletekbe! Forró zsír reátok!
Atok! Rám a szátok már ne is tátsátok;
Hordjátok irhátok innen; — vakapátok!“

10. Récze-rucza hajba kap egymással bajba.
Leköszönt a vajda, maga van a zajba,
Oda a csatorna! Felyül kap a torna!
Bárcsak most egy gölya közénk leungorna!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— Van Ausztráliában egy madár, a „dodo.“ Ez a madár már a tünezőz fajokhoz tartozik s a természetudósok nagyon kíváncsiak rá, hogy mikor hal ki egészen. Ezért minden dodo-halálesetet fel szokás jelenteni a hatóságoknak. Most értem már, mért szólította fel Wenkheim miniszter a hatóságokat, hogy va'ahányszor egy cs. k. kamarás meghal, azt rögtön jelentsek fel neki.

— Azt se hittem volna, hogy Hugo Victor, a világ legfüggetlenebb embere még valaha „a király parancsára“ írjon.

— Nagyon örülnek a vidéki szolgabírák, hogy a Juhász rablóbandájának csak a feje nincs elfogva, a többit már mind becsípték. Nono, lassan a testtel! Az a rablóbanda épen olyan historia, mint a galandócz, ha az egészet kikergetik is, és csak a feje marad benn: magából e fejből új galandócz nő.

— Nézd már asszony, a spanyol királynőnek, a mióta uralkodott, 519, azaz ötszázötvenkilenc osztrák értékű minisztere volt. (Vajjon hány volt közte a valóságos belső titkos tanácsos?)

— Ungvárt pedig egy házat építettek s mikor már elkészültek vele, hát pántlikák és fagalyak közé oda írták a ház frontjára nagy vörös betűkkel: „Éljen a király és Anselm Pollacsek. (No még ilyen megtiszteltetésben se volt része a királynak.)

— A francia papok kapták magokat s ő szentségének a római pápának a béke és szeretet apostolának hate'er darab chassepot-puskát küldtek ajándékba. (Ezek bizonyosan szentelt puskák.) Azt az ezredet pedig, a ki ezt az ajándékot átadta, Charitének hívják. (Bizony szépen pászol együvé.)

— Claret, a spanyol királynő gyontató atyja, és Patrocinia, a spanyol király gyontató anyja most egy broszürt adnak ki, a melyikben bizonyítgatják, hogy milyen becsületes emberek voltak ők.

— Az Universitásban hadi tudományokat is fognak tanítani. (Megtanítják azt is, hogy kell a rajzolt puskát elsütni?)

— A vízvezetékkel megvannak akadva, cső már volna, de nincs víz. (Hát mért nem alkalmazzák a munkálatoknál az ifju poetákat?)

— — Szigligetinek most jelent meg egy szindarabja, a melykben egy uri ember trónt keres és négyszáz aranyat talál.

— — (No mondok én most kendnek egy szép historiát, a kántorné asszonyomtól hallottam, neki meg az ura beszélte.) Hadd halljuk. (Hát egy amerikai újságban az van, hogy egy férj, valahányszor összekocczant a feleségével, rögtön elövelt egy kötelet.) Sós vízbe áztatta s elhányta vele a feleségét. (Dehogy, felakasztotta magát rá, de mindig olyan közel a házhoz, hogy az asszonynak észre kellett őt venni, a ki azután levágta s a legközelebbi összeveszésig megint békében éltek.) Ismerem ezt a historiát. Nem is Amerikában történt. A férjet úgy hívják, hogy Ausztria, a feleséget pedig Hungaria. (Az a felakasztás tizenkilencszer repetálódott, de az asszony utoljára megunt a dolgot s azt mondja, hogy ha a férje még egyszer felakasztja

magát, bizisten nem vágja le többé.) No akkor az még is más história, mint a mint én gondoltam.

— — Európa falba veri a fejét, mert Amerika már megint olyan valamit csinált, a mi nem egyezik az uralkodó társadalmi fogalmakkal. (Mit?) Hát azt, hogy alig bocsátotta el az elnöki székről a szabót, már is vargát tett bele, a nélkül, hogy a koronás uralkodókat megkérdezte volna, vajjon magas családjuk valamelyik magas tagja nem akar-e concurrálni? (Az már még is sok. Ha kendet megválasztanák amerikai elnöknek elfogadná-e?) Hja asszony, elébb kérdezd meg báró Wenkheimtől, megméltoztatnék-e ő engedni, hogy megválaszszanak?

— — A nemzetiségi törvényjavaslatot kilencz osztály szűrőjén keresztül akarták filtrirozni, de már a sextánál elfogyott. Nagyon sűrű volt a deák-szűrő.

Adomák.

Egy kocsi fára alkudott a p...i borbély az ujadi paraszttal. Már csak 30 kr. volt köztük a különbség

— Engedje le már azt a 30 krt bácsi, — szól a borbély — aztán ha valamikor lyukas foga találna lenni, csak jöjjön hozzám, majd ingyen húzom ki kendnek a 3 hatos fejében.

— Isten neki no, csak hiába ne vesszen az a kevés is!

Két nap mulva beállit emberünk a borbélyhoz, s ilyenképen kezdi meg mondókáját:

— Hát csak azt gondoltam én, nagyuram, hogy jó lesz azt a foghúzást mindjárt elvégezni, mert hát ha utóbb még el találná felejteni.

— Jól van hát, üljön le kend — felel neki készülődvé a borbély — aztán melyiket huzzam ki? tátsa el kend a száját.

— Mindegy nekem uram, akármelyiket — válaszol az új Cincinnatus; mire a borbély két egészséges metszőfogot, mint a mely legjobban kezeügyébe esett, haladéktalanul ki is emelt szájából, — mely műtét után emberünk teljes megnyugvással távozott el.

Állatseregletének kitünőségeit hirdeti N.-V-on a kobar állatszelistő s közben-közben magyarázatások-

ba is bocsátkozik. A bódé előtt kipingált orángutángot így mutatta be: Tesség, tesség pesétálni, itt fán ech majom; ez a legnagyobb majom az urak után!

Bemegy a falusi ember V. mezővárosba, hol a posta-lakon egy rongyos zászlót látott, s annak egyik foszlányán e szót a l k o t m á n y.

— Ejnye! — fordult egyik ismerőséhez — de rongyos alkotmányá van kenteknek !!

Hányat ütött az óra.

Várostromnyán de jó volna

Éjjel világító óra.

Hej, de fenn a sógor urak

Csak nem hajlanak a szóra,

Nem akarják, mégis tudjuk,

Hogy hányat ütött az óra.

Hát az ősz Gellérthegy ormán

Miért nincs már meridián?

Hej! oda fenn a sógorok

Ők sem hajtnak sok szép szóra

S nem akarják, még is tudjuk,

Hogy hányat ütött az óra.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Pest. 1868. Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.